

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Fant ima odkrit obraz in smili se mi. Pa tudi lastna korist nam svetuje, da vsaj poskusimo z njim. Ga naj pokličem?

Vsi so pritrdili in Old Firehand je šel po njega.

Ni imel mnogo nad dvajset let, krepko zrastle je bil in res odkritega, pametnega obraza. Old Firehand.

»Kakor vidiš,« mu je dejal, »ti zaupam. Izpolnil ti bom željo, če boš vreden mojega zaupanja. Brat te je zapeljal. Ako mi obljubiš in daš roko, da boš poslej pošten človek, boš svoboden, pri meni boš ostal in naredil bom iz tebe dobrega westmana.

Kako ti je ime?

Solze so mu zalile oči. Dal je lovcu roko in ginjen povedal:

»Nolley mi pravijo. In vse življenje vam bom hvalen, če mi izpolnite le dve moji želji!«

»Povej, kateri!«

»Ne odpustite mi samo na videz, ampak tudi v resnici, da s' me našli v taki družbi! In dovolite mi, da zarana pokopljem brata! Ne sme segniti v vodi, kjer bi ga požrle ribe!«

Old Firehand mu je stisnil roko.

»Tvoji želji mi pričata, da se nisem zmotil v tebi. Opuščam ti, da si šel med trampe, in brata boš tudi smel pokopati. Pomažali ti bomo.

Poslej boš naš! In tvoji prejšnji tovariši te ne smejo več videti, sicer bi zvedeli, da si se nam pridružil.

Pravil si, da veš za nakane cornela —.

»Mnogo vem, vsega pa ne. Cornel je bil v takih rečeh zapet človek, ni nam vsega zaupal.

In ker ste mi odpustili in mi dovolili, da smem izkazati bratu poslednjo čast in usmiljenje, vam bom vse povedal, kar vem.

Včeraj nam je pravil cornel, da pojde na veliko zborovanje trampov, ki se bo vršilo te dni.

»Heigh day —!« je vzkliknil Drol. »Me le niso nalogali, ko so mi pravili, da se nekje za Harperom zbira na stotine potepuhov —. Udar pripravljajo, ki je za njega treba nekaj sto ljudi.

Ali veš, kje točno bodo zborovali?

»Vem. Kraju se pravi Osage nook — Osaški kot —, leži pa med Black bear riverjem in Harperom.«

»Nisem še čul o tistem kotu —. Namenjen sem bil na zborovanje, kraj bi že bi našel, če bi bilo treba, upal sem, da vsaj tam najdem človeka, ki ga iščem. Nisem slutil, da se z njim vozim na parniku —. Da sem ga kar tistikrat zgrabil za njegove rdeče lase, ki pravzaprav niso rdeči —!

Torej v Osaški kot je namenjen cornel —? Seveda jezdimo za njim, kajne master Blenter?

»Seveda!« je kimal stari. »Ampak v Osaški kot pa Old Firehand ne bo šel —!«

»Zakaj ne?« se je oglašil lovec. »Tudi sam sem tja namenjen, vsaj v bližino.«

»Ne k Srebrnemu jezeru?«

»Oboje leži v isti smeri.

Pravil sem vam, da bom vzel s seboj v gore rudarskega inženjerja. Tisti je, ki smo se z njim vozili na Dogfishu, — inženjer Buttler. Ostal je na parniku, k bratu je namenjen, ki je farmer. Njegova farma leži v bližini Osage nooka, tam se najdeva in do tja vsaj potujemo skupaj.

Ali ima cornel še druge namene?

»Vsekakor. Iz Osage nooka pojde na Eagle tail, tam bo napadel železniško postajo in izropal blagajno.«

»Dobro, da vemo! Če ga ne dobimo na zborovanju, ga zgrabimo tem zanesljiveje na Eagle tail! In potem —?«

»Če vam tudi tam uide, pa ga lahko primete pri Srebrnem jezeru.«

Vsi so iznenadeni pogledali. Skoraj zavzet je vprašal Old Firehand:

»Pri Srebrnem jezeru —? Ali ve cornel za jezero —? Po kaj pa pojde tja gori?«

»Zaklad bo dvignil.«

Še huje so osupnili.

»Zaklad —?«

»Da! Ogromni zakladi ležijo na tistem kraju, zakopani so ali pa pogreznjeni v jezero, iz davnih časov so.«

»Takó —? In kje je zvedel za nje?«

»Načrt ima o jezeru in o zakladih.«

»Si ga videl?«

»Ne. Nikomur ga ne pokaže.«

»Čudno —! Preiskal sem ga, pa ničesar nisem našel —.«

»Ga je pač zelo dobro skril. Menda ga vobče ne nosi s seboj. Če se ne motim, ga je nekje zakopal.«

Vsi so z napetim zanimanjem poslušali in nihče ni pazil na Drolla in na Freda. S širokimi očmi sta strmela v trampa in ko je povedal zadnje besede, je Fred vzkliknil:

»Cornel je —! On je —! Tisti načrt je last mojega očeta!«

Vsi so se ozrli. Križem so letela vprašanja, Droll pa je zamahnil z roko in dejal:

»Ne sedaj, ljudje! Vse zveste!«

Zaenkrat le toliko povem, da pojdem z Old Firehandom in tudi tale Fred pojde z menoj. Na razpolago sva mu!«

»Jaz pa tudi!« je ves vesel pridjal stari Blenter.

»Če na koncu vseh koncev lahko primemo cornela tudi pri jezeru, — zakaj pa bi ne šel z Old Firehandom. Pri njem bom ostal pa še cornela prijel! Saj greste tudi vi vsi drugi, kajne?«

»Seveda — seveda!« je zadonelo v krogu.

»Well —!« je zadovoljno pokimal Old Firehand. »Zarana odidem. Za cornelovo sled se nam ni treba brigati, ker vemo, kam je namenjen. Gonili ga bomo po gozdovih in prerijah, po gorah in dolinah in če

treba, vse do Srebrnega jezera.«

»In dobili ga bomo!« je kruto prikimal Blenter.

»In doživeli vse polno zanimivih dni!«

»In — hm!« je pridjal Droll ter se muzal. »Nazadnje dvignemo še tudi zaklad mesto njega, če bo treba.«

IX.

Angleški lord na preriji.

Prerija se je bleščala v opoldanskem solncu.

Grič za gričem je valovil, poraščen z gosto travo, ki se je zibala v lahнем vetriču, — zeleno jezero, ki so otrpili njegovi valovi. Val je bil valu podoben, vsi so bili enako visoki, enako dolgi, enako oblikovani, iz ene dolinice si prišel v drugo in si si lahko mislil, da se nisi z mesta genil. Kdor ni imel kompasa ali se ni znal ravnati po solncu, se je med griči izgubil kakor čolnič na brezkončnem valovitem morju.

Na vsej zeleni in brezkončni pustinji ni bilo videti žive duše, le visoko v zraku sta mirno plavala dva orla z razpetimi peroti.

Res ni bilo nikogar na preriji —?

Pač!

Nekje je zahrzkal konj in izza bližnjega griča je prijezdil človek, pa človek, ki je bil zelo čuden.

Na njegovi postavi sicer ni bilo nič posebnega, mož ni bil ne prevelik ne premajhen, ne predebel in ne premršav, pa krepak je bil, močen. Dolge hlače je nosil, telovnik in kratek suknjič, vse iz nepremočljivega gumiranega blaga. Na glavi mu je tičal klobuk iz plutovine, kakršne nosijo angleški častniki in tudi drugi ljudje v vročih krajih, bel robec mu je senčil tilnik. Na nogah je imel indijanske mokasine.

Dalje sledi.

Na policijski centrali
ameriške prestolnice — v Washingtonu hranijo 16 milijonov prstnih odtisov in 6 milijonov fotografij ter popisov raznih zločincev.

Posebno slovesnost

so praznovali 22. junija v mestu Fairbanks na severnoameriškem polotoku Alaske. Tega dne so se veselili v mestu 23½ ure dnevne svetlobe, ker je solnce vzhlo že po preteku pol ure po zatonu. Na stotine ljudi je odbrzelo na višine, odkoder so opazovali o polnoči solnčni zahod in čez pol ure vzhod.

Na samotnih krajih

južnoameriške države Argentina je že pomrlo zelo mnogo popotnikov. Vsakemu popotniku osamelemu umrlemu so postavili križ in nanj obesili puščico. Vsak, kateri potuje mimo spominskega križa, spusti v nabiralnik en ali več novcev. Iz nabiralnika sme vzeti za prvo silo le oni popotnik denarni dar, ki je res v največji potrebi.

Največ ljudi

umrje med 4 in 5 zjutraj, najmanj pa krog polnoči.

Iz Amerike se poslavlja dežnik.

Leta 1929 je bilo prodanih dežnikov za 29 milijonov dolarjev, leta 1933 le za pet milijonov.

Med evropskimi deželami

je Romunija na prvem mestu, kar se tiče odstotkov glede rojstev. V Romuniji pride na tisoč prebivalcev 32 rojstev. Najnižji rojstveni odstotek beležijo na Švedskem, kjer pride na tisoč prebivalcev 13,7 rojstev.

Školke na ladji

V pristanišču ladje-delnice v Southampton so čistili ladjo, ki je ležala mirno zasidrana v luki 5 let. Zunanji sten te ladje se je držalo 7 ton raznih morskikh škol.